

Missionæridentitet under forandring

AF LOUISE OG RENÉ SOLVSTEN NISSEN

Mindst tre faktorer er med til, at missionærers opfattelse af deres egen rolle ændres for tiden. Men noget er uforanderligt.

Missionærer er ikke, hvad de har været. Flere faktorer er med til at påvirke missionærers opfattelse af deres egen rolle. Missionæridentiteten er under forandring.

Inden vi kigger nærmere på det, vil vi begynde andet sted:

Gud er kærlighed og ønsker, at alle mennesker skal frelles. Og selvom Gud er almægtig, har han inddraget os i sin mission.

Det kan vi bl.a. se i Matthæusevangeliet 9,36-38, hvor Jesus udfordrer os med missionens paradoks: »Da han så folkeskarerne, ynkede han over dem, for de var vanrøgtede og forkomne som får uden hyrde. Da sagde han til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst«.

Pointen er dybest set, at Gud er missionens herre, men han har gjort sig afhængig af os. I første omgang skal vi bede og i næste omgang

gå i gang med høstarbejdet. Der er nemlig folkeskarer af »vanrøgtede og forkomne får«, hvis vi skal blive i billedet.

Kristen identitet

Gud er altså missionens herre, men Gud er også den enkelte kristnes herre. Bibelen taler om, at vi går fra at have tilhørt én herre til at tilhøre en anden, når vi bliver kristne. Vi bliver befriet fra Satans magt og sat over i Guds elskede søns rige (Kol 1,13). Vi er som mennesker bundet til noget; vi tilhører altid en herre. Spørgsmålet er derfor ikke, *om* vi tjener nogen, men *hvem* vi tjener.

Denne klare distinktion er ikke så tydelig i vores tid. Vi bilder os nemt ind, at vi er frie, at vi ikke tilhører andre end os selv, og at vi frit kan vælge til og fra. Det kan vi langt på vej også, men Bibelens budskab er stadig, at vi grundlæggende tilhører en herre.

Igennem hele Bibelen møder vi mange perso-

ner, som tydeligt giver udtryk for, at deres identitet først og fremmest lå i, at de tilhørte Gud. I brevene i NT begynder Paulus, Timotheus (Fil 1,1), Jakob, Peter og Judas fx med at identificere sig selv som Jesu Kristi tjener.

I Galaterbrevet siger Paulus det sådan: "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig" (Gal 2,20).

At være Jesu Kristi tjener og Guds barn af nåde er grundidentiteten for en kristen. Det er muligt, at jeg også er revisor eller frisør, men det kommer alt sammen i anden række. Som kristen er min grundlæggende identitet, at jeg tilhører Kristus. Det er også grundlaget for missionæridentiteten.

Missionæridentitet

Missionæridentiteten bør først og fremmest ligge i forlængelse af den kristne identitet – altså mit liv er dybest set Guds, da jeg er blevet borger i hans rige. Eller for at bruge et andet billede: missionæridentitet er at se sig selv som ambassadør. Mit fædreland er i himlene, men mens jeg lever her på jorden, er jeg en udsendt ambassadør. Jeg har en opgave – nemlig at repræsentere det rige, jeg nu tilhører. Det gør jeg i håb om, at flere vil "søge borgerskab" i Guds rige.

Om end den kristnes identitet er udgangspunktet for missionæridentiteten, er missionæridentiteten dog ikke upåvirkelig. Som kristne er vi bosiddende i et samfund, der er præget af tidsånden. En tidsånd, som i princippet både kan styrke og begrænse missionen.

Som "Kristi ambassadører" udsendes vi til enhver tid fra samme uforanderlige rige. Men den verden, vi lever i og sendes til, forandrer sig. Det gør både noget ved ambassadørens opgave og ved ambassadøren selv – og dermed også noget ved missionæridentiteten.

Der er utallige eksempler på, hvordan verden har ændret sig, og hvad det har gjort ved os. Her har vi har valgt at inddrage tre forhold: mang-

lende optimisme, forventning om eksperter og fokus på det nære.

Manglende optimisme i tiden

Den moderne tids optimistiske tro på udvikling og fremgang kom bl.a. til udtryk under den store missionskonference i Edinburgh i 1910, hvor en af parolerne blev troen på, at verden skulle nås med evangeliet i denne generation. Konferencen blev startskuddet til den moderne missionsbevægelse og en periode med rigtig mange udsendte missionærer.

I dag er vores samfund ikke længere præget af en optimistisk tro på udvikling og fremgang. Vi hører oftere om en usikker verden og en pessimisme, hvad angår fred på jord.

Som kristne kan vi let påvirkes af dette, og man kan tænke, at det ser håbløst ud med både vores verden, vores tid og en eventuel vækkelser. Det er for usikkert at blive ansat som missionær, både hvad angår destinationen, men også hvad angår det liv, som kommer efter, som "hjemvendt" missionær. Det er nemlig hverken sikkert eller karrierefremmende at blive ansat som missionær.

Og hvis missionen alligevel ikke rigtig rykker noget, hvorfor så udsætte sig selv for det? Dette fører måske både til, at færre vil forstå sig selv som missionærer – og hvis vi gør, så tager vi gerne en masse forbehold med i forståelsen, så vi ikke bliver for skuffede, hvis der ikke rigtig kommer noget ud af det.

Der forventes eksperter

Tanken om eksperter er også kommet til at spille en større rolle på godt og ondt. Mens man tidligere så sig selv som missionær, så længe man havde det kristne budskab at dele ud af, er der i dag kommet større fokus på, hvilke andre kompetencer der er vigtige at have med og at erhverve sig eller bibeholde, mens man også arbejder som missionær.

De lande, vi i LM sender missionærer til, forventer i højere grad end tidligere eksperter,



Louise og René Sølvsten Nissen, f. 1977/1976

Højskolelærer/jobkonsulent
Tidl. missionærer i Tanzania
soelvsten@gmail.com



FOTO: PEXELS

Den lokale menighed er i højere grad blevet det, vi værner om og bruger kræfter på. Men vi kan blive så opsatte på at have alt det nære godt på plads, at vi aldrig når til at bidrage med noget til det større fællesskab og til missionen

hvilket i øvrigt også gør sig gældende i Danmark. Ligeledes tænker flere missionærer i deres karrieremuligheder, når de kommer tilbage fra en missionsopgave – eller at de arbejdsmæssigt skal være lige så fagligt opdaterede som deres fagfæller.

Alt dette er ikke nødvendigvis en ulempe. Det er godt, at vi kan sende kvalificerede og fagligt dygtige missionærer afsted. Det er godt at kunne få arbejde også på den lange bane.

Men det gør noget ved missionæridentiteten. Det gør noget ved den tid, vi tør afsætte til mission. Det gør noget ved, hvordan vi forstår os selv som udsendinge. Det gør noget ved vores ansættelsesvilkår og forventninger til samme.

Fokus på det nære

Samtidig med at vi kan kommunikere med hinanden på tværs af geografiske afstande, er der opstået et øget fokus på det nære. Det gælder i vores samfund, og det gælder i vores menighedssammenhæng.

Hvor vi før så frem til store kirkelige fællesarrangementer (fx på afdelings- eller landsplan i LM), er den lokale menighed i højere grad blevet det, vi værner om og bruger kræfter på. Det er dejligt med fokus på det nære, og

der er meget godt at hente der – også meget, vi tidligere har forsømt og overset. Der er muligheder for mission i det nære!

Men der kan også være en bagside af medaljen. Vi kan blive så optagede af det nære, at vi har nok i os selv. Vi kan blive så opsatte på at have alt det nære godt på plads, før vi kan bidrage med noget til det større fællesskab og til missionen – vi har ligesom ikke tid og overskud. Og inden vi får set os om, kan vi komme til at tro, at vi skal være vores egen lykkes smed.

Problemet er bare, at "min egen lykkes smed" rimer utrolig dårligt på missionæridentitet. Det gør noget ved os, når vi som Kristi ambassadører er blevet farvet af en tankegang om, at mit liv og min lykke er jeg selv ansvarlig for. Det gør noget ved os, når vi vover os ud i mission, og det gør noget ved os, når vi skal lande i Danmark igen.

En uforanderlig Gud

Missionæridentitet kan, som vi har set ovenfor, tage farve af mange faktorer. Vi er ikke upåvirkelige, og vi er ikke ufejlbarlige. Men Gud er fortsat en uforanderlig Gud. Han er fortsat høstens herre. Han kalder fortsat arbejdere ud til sin høst.

Arbejderne kan have skæve identiteter og være farvede af tiden på godt og ondt. Men der er stadig vanrøgtede og forkomne får, som er elsket og villet af høstens herre. Hvis din herre siger: "Bed derfor ..." – beder du så? Hvis din herre siger: "Gå derfor ..." – går du så? ■